

LEBRIS

We know
books

IULIA LUNA

ASLAN

— **Bărbatul din visul meu** —

LETRAS

Promovăm autorii români

CUPRINS

CAPITOLUL 1

*Prima noapte – întuneric, frică și o mână
invizibilă care m-a ținut 7*

CAPITOLUL 2

*Trenul către necunoscut – o privire, o teamă,
o ciocolată 30*

CAPITOLUL 3

*Haos și vindecare – un medic, un rucsac și un
om bun 39*

CAPITOLUL 4

Turcia, privirea care aprinde stele 71

◆ **Dedicație finală** ◆ 138

CAPITOLUL 1

Prima noapte – întuneric, frică și o mână invizibilă care m-a ținut

În sfârșit, am primit postul pentru care am manifestat aproape cinci ani. Cinci ani în care am vorbit cu Luna, am scris intenții în carnețele ascunse sub pernă și am trimis mesaje telepatice către Univers. Se pare că a avut nevoie de timp să le decodeze – sau poate eu aveam nevoie să devin omul care să le primească.

Adevărul este că am început să citesc cărțile de dezvoltare personală ale Tehonei Bălan și am făcut câteva cursuri cu ea. Cel care m-a schimbat cel mai mult? „Cel mai bun an al meu”. Sincer, mă gândesc să-l redenumesc „Cel mai intens an al meu, cu tot cu tremurici și revelații”.

Postul de SQE sună bine în e-mailuri și în CV, dar vine cu provocări. Prima: călătoriile internaționale. Cu avionul. Și cu mașina. Adică, fix două lucruri pe care le evitam cu grație.

Până acum, cel mai departe cu mașina am fost... la jumătate de oră de oraș. Cu avionul? O singură dată, când copilul era mic. Am fost însoțită. Aeroport mic, ca o gară mai dichisită.

Acum însă iau totul de la zero. Prima vizită la un furnizor. Singură. În Cehia. Zbor din Sibiu la Viena, apoi închiriez o mașină și conduc spre necunoscut.

Mi-am dorit asta. Acum tremur toată.

Îmi iau doar un rucsac. Nu știu cum e cu bagajul de cală și nu vreau să încep călătoria în stil Kafka cu o valiză pierdută.

Ajung la aeroport. Zborul e OK, estimat de aterizare: 16:30. Dar e noiembrie. Se întunecă repede. Pentru mine, condusul noaptea e ca un test de încredere oarbă – genul în care ești legat la ochi și ți se spune „ai încredere în drum”.

La aterizare... întuneric complet. Panica începe să urce încet, ca un fum invizibil.

„Asta mi-am dorit, asta am”, îmi spun cu vocea aceea interioară, care imită o profesoară de spiritualitate plictisită.

Îmi pun rucsacul în spate și încep vânătoarea: unde se închiriază mașinile?

Nu, nu mai făcusem asta. Nu știam în ce direcție să o apuc. Aeroportul e uriaș – aproape că așteptam să-mi iasă o creatură mitologică în cale.

Întreb. Întreb din nou. Găsesc, în cele din urmă, clădirea. În fața mea – un tip simpatic, genul care pare că are timp de povești. Eu? Sunt o furtună pe picioare. Întuneric. Conduc. Singură. Altfel de lume. Altfel de mine.

Totuși, îi zâmbesc și-i vorbesc despre România: despre munți, păduri, urși care coboară în oraș și despre cum poți să te sperii și să râzi în același timp.

— De ce n-ai rezervat o mașină automată? mă întreabă el.

— Pentru că sunt o visătoare, iar o mașină manuală mă ține ancorată în realitate. Și pentru că, în secret, sper că schimbarea treptelor e un fel de incantație de protecție.

— E la etajul 8.

Etajul 8. Bun. Dacă ajung la 9, o să presupun că am ajuns în altă dimensiune.

Pffffff!!! La 8?!?!?!?

— Cum cobor eu cu mașina opt etaje?!, îmi spun în gând, în timp ce încerc să-mi păstrez calmul în fața tipului de la închirieri.

„Ai grijă ce-ți dorești că s-ar putea să ți se împlinească” – exact mantra cu care m-am legănat în ultimii ani. Am făcut cursuri de dezvoltare personală, am scris dorințe la lună nouă, am manifestat tot ce-am putut. Și iată-mă aici, în parcarea etajului 8, cu genunchii moi și o inimă care bate ca un gong ritualic.

Sunt un pic furioasă. Vizita asta ar fi trebuit să o facă un coleg. Dar a refuzat. Iar șeful – un ipocrit cu diplomă – a decretat senin că trebuie să merg eu. Inițial, înțelegerea era că primele trei deplasări le voi face însoțită, ca să învăț procedurile. Dar, în viața reală, învățăm singuri, prin foc și beznă.

„Respiră. Te descurci. Ai trecut prin mai greu.” Sunt divorțată de peste doi ani, am un copil minunat și câteva credite care îmi amintesc lunar că trăiesc în această realitate tridimensională.

Conduc cât de încet pot, în spirală, până jos. Simt că am trecut deja printr-un test inițiativ. Dar adevărata provocare începe când ies din clădire și mă lovește întunericul. E noiembrie. Cer închis. Nici luna nu mă ajută. Doar eu, GPS-ul și îngerii mei oboșiți.

Intru pe autostradă. Tot încet. Apoi ies pe un drum îngust, cu serpentine care par desenate de o minte malefică.

— Pfffff! Nu văd nimic!!!

Reduc viteza sub 90 la oră. Camioanele mă claxonează. Mă depășesc. Nu-mi pasă. Nu văd nimic, deci mă comport ca o babă mistică pe drumul spre o peșteră sacră.

Reușesc, într-un final, să revin pe autostradă. Îmi spun că va fi mai bine. E mai luminat, dar nu mai ușor. Camioanele continuă să mă claxoneze. Mă gândesc că e bine că nu aud înjurăturile – doar claxoanele. Mă și amuz. Poate ar trebui să-mi lipesc un semn pe lunetă: „**Începătoare în viață. Dar determinată**”.

Ajung într-un final la pensiune. E ora 22:00. Trei doamne trecute de 50 de ani stau la o masă și joacă cărți. Mă întreabă, în cehă, dacă vreau ceva de mâncare. Aș vrea doar un pat, un vis ușor și o cafea care să mă iubească mâine-dimineață.

Fac check-inul cu una dintre doamne. Nu știe engleză, dar cu gesturi și Google Translate reușim să ne înțelegem. Universul are simțul umorului.

Ajung în cameră. Respir. Am reușit. Sunt vie. Sunt întreagă. Și, mai ales, sunt în stare.

Dacă am condus singură din Viena până în Cehia, pe timp de noapte, într-o mașină închiriată, sunt în stare de orice, îmi spun în gând. Parcă aud un cor de zeițe interioare aplaudând.

Și, fix atunci, sună telefonul de serviciu. Mă încrunt. Cine m-ar putea suna la ora asta?

Când mă uit la telefon, văd că e secretara directorului. Inima îmi bate mai repede. Oare s-a întâmplat ceva? Sper să nu fie nimic grav.

Răspund.

— Ai ajuns cu bine? Este în regulă pensiunea? Sper că te simți cât de cât confortabil...

— Da, am ajuns cu bine. Pensiunea e foarte drăguță, îți mulțumesc mult!

Mai vorbim puțin. Tonul ei e cald, atent. Apoi închide.

Și-atunci mă pornește plânsul. Din nimic. Sau din tot. Dintr-un simplu telefon care mi-a atins o rană tăcută. Nu-mi vine să cred cât de grijulie a fost. A fost un telefon de la o necunoscută care mi-a oferit, pentru câteva secunde, sentimentul de *contează cum sunt*. Cumva, într-o lume mare și grăbită, cineva m-a întrebat „Ești bine?”

De când am divorțat, singura persoană care mă sună să întrebe sincer „ce mai faci?” este prietena mea, Mihaela.

Mă pun în pat. Plâng. Și adorm cu sufletul strâns și cald, în același timp.

A doua zi dimineață, mă trezesc și cobor la micul-dejun. Doar eu și cele trei doamne de aseară. Încă joacă acel joc

tăcut al zâmbetelor și al gesturilor. Nu vorbim aceeași limbă, dar limbajul blândeții nu are nevoie de traducere.

După micul-dejun mă pregătesc să plec la furnizor. Când să ies, mă ciocnesc de un domn mai în vârstă. Îl ignor politicos, dar observ că a parcat foarte aproape de mașina mea. Curtea e îngustă, în pantă. Aproape imposibil de ieșit fără să ating ceva.

Încerc. Nu reușesc. Respir adânc. Mă întorc în restaurant și îl rog, prin semne și cuvinte simple, să mă ajute.

Iese. E îmbrăcat în blugi și o cămașă ușor prea strâmtă pentru confort, dar suficient de strâmtă cât să-i evidențieze corpul bine lucrat. (Fac o notă mentală: chiar și în haos, Universul are simț estetic.)

Mă ajută calm să scot mașina. Îmi spune ceva, dar nu sunt acolo. Minteaa mea e deja la lista primită de la șef și la drumul de întoarcere. Probabil îi răspund un „mulțumesc” confuz și plec.

Șeful meu mi-a dat o listă de întrebări pentru furnizor. O listă lungă. Multe întrebări nu au legătură cu motivul real al vizitei. Parcă ar vrea să fac un audit complet, nu o simplă analiză.

Încerc totuși să fiu atentă la ceea ce contează. Să observ detaliile relevante. Să nu las presiunea să mă abată de la esență.

După vizită, furnizorul mă invită la masă. Refuz politicos. Vreau să ajung înapoi pe lumină. Îmi oferă un pachet cu mâncare, dar, fără să gândesc prea mult, refuz și asta. Tot ce vreau e să ajung „acasă” – unde o fi acel „acasă”.

De data aceasta... conduc altfel. Cu mai multă încredere. Am lumină. Am experiența de ieri. Și, culmea, acum eu depășesc camioanele.

Râd în gând. Se pare că și pe autostradă, uneori, renașterea începe cu un simplu „Pffff!” și se termină cu 110 la oră.

Pe drum, mă tot gândesc la vizita pe care tocmai am făcut-o. Nu sunt prea mulțumită de datele colectate. Aș fi vrut să merg pe ideile mele, să mă concentrez pe neconformitatea reclamată de client. Să fiu... liberă, să văd cu ochii mei, nu cu lista altuia.

Dar n-am vrut să creez probleme. Am deja destule tensiuni cu șeful de când am primit poziția de SQE. Nici acum nu înțeleg schimbarea lui bruscă. De ce mi-a oferit această poziție dacă, odată ce am acceptat-o, pare că tot ce fac îl irită?

Ajung, din fericire, la hotel pe lumină. Doar faptul că văd cerul mă face să mă simt mai puțin apăsată. Încep să respir normal. Mă pun în pat. Aș vrea să dorm, dar stomacul protestează.

Era bun pachetul acela cu mâncare de la furnizor... Mai ales acum, când portofelul meu e subțiat și de emoții, și de

covrigi scumpi. Beau puțină apă și încerc să-mi păcălesc foamea cu promisiunea unui mic-dejun regal.

A doua zi, deși am avionul mai târziu, prefer să ajung devreme în aeroport. Mult prea devreme. Așa mă simt mai în control. Sau, cel puțin, mai puțin pierdută.

Returnez mașina și intru în aeroport.

Ufffff... E imens. Mă simt ca o furnică într-un templu al zeilor aviației. Mă învârt puțin, încercând să înțeleg ce, unde și de ce. Întreb câteva persoane. Într-un final, ajung la poarta corectă.

Mă uit la ceas: mai am cinci ore. Cinci ore în care să reflectez, să respir... și să supraviețuiesc prețurilor de la cafenele.

Îmi iau un covrig, o căfea și o apă. Plătesc mai mult decât pentru o cină decentă acasă. Găsesc o masă, îmi scot laptopul și încep să scriu prezentarea despre vizita la furnizor. O trimit șefului, colegilor, furnizorului. Cuvintele curg greu, dar curg. Parcă le scriu cu ce a mai rămas din mine după această inițiere.

În sfârșit, începe îmbarcarea. Abia aștept să-l văd pe băiatul meu. În inima mea, orice aeroport duce, în cele din urmă, acasă – la el.

Îmi place ceea ce fac. Îmi place să analizez, să observ, să înțeleg. Dar... călătoriile astea mă scot din mine.

Mă consumă. Mă fac să mă întreb dacă nu cumva prețul pe care îl plătesc e prea mare. Poate nu pentru toată lumea, dar pentru mine... da, uneori e prea mult.

Luni, revin la birou. Deschid laptopul. Intru pe e-mail.

Și acolo mă așteaptă o surpriză.

Un audit. În Turcia.

Cuvântul „Turcia” îmi luminează ecranul. Dar nu în stil poetic. Mai degrabă ca o alarmă care zice: „Ai zis că la Viena e greu? Ține-te bine”.

Simt cum începe să mi se strecoare stresul în gânduri, în stomac, în umeri. Turcia e departe. Necunoscută. Frumoasă, probabil. Dar cum o să mă descurc acolo? Singură?

Mi-aș dori să fiu o eroină a miturilor moderne. Dar acum... mă simt mai degrabă ca o exploratoare ezitantă, cu pașaport și teamă de necunoscut.

Mă sună șeful. Vrea să discutăm despre auditul din Turcia.

Îmi adun curajul și întreb:

— Este absolut necesar să merg și eu?